

Có cần những lý do

- Đến khi nào em đủ lớn, em sẽ thấy rằng một người lớn là một người vĩ đại. Họ có thể làm tốt việc ở cơ quan, việc làm thêm hoặc việc tay trái, rồi việc gia đình, việc họ hàng, việc bạn bè. Nói chung là họ chu toàn tất cả những nhiệm vụ mặc nhiên của họ và họ trở thành một tấm gương sáng cho những người không thể chu toàn bằng họ. Nhưng đằng sau đó là một sự mệt mỏi, chán ngán và nhiều khi chỉ cần nghĩ tới là muốn phát ốm lên được, nhưng họ vẫn phải làm. Vì sao ư? Vì họ là người lớn, ngoài việc sống cho mình thì họ còn phải sống cho gia đình mình, họ hàng mình, gia đình vợ chồng của mình rồi phải giữ mối quan hệ với bạn bè các kiểu...Nói chung là khi nào em đủ lớn em sẽ hiểu.

(truyenngan.com.vn - Tác phẩm tham dự cuộc thi viết "Những câu chuyện cuộc đời - Lần 2")

Quán vắng. Và chỗ ngồi quen thuộc.

Tôi chậm rãi đốt từng cây nến, cẩn thận cắm lên ổ bánh kem to xụ.

Hai mươi cây, lunh linh dưới ngọn đèn mờ ảo của quán và chậm rãi cháy đến những nấc cuối cùng.

Màn hình điện thoại bật sáng. "Anh không đến được, xin lỗi em. Nay kỉ niệm ngày cưới của vợ chồng anh. Mai anh đền cho em nhé".

Tin nhắn viết thế, và tôi chột nhếch miệng cười. Cười. Sao anh lại chọn cưới ngày cái ngày tôi chào đời thế này?

Tôi kẹp tiền dưới ly nước rồi rời nhanh khỏi quán, không để anh phục vụ kịp nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

Tôi quen anh được hơn năm tháng.

Anh đáng tuổi chú tôi, nhưng không hiểu sao, ngay khi nhìn thấy anh, tôi đã linh tính rằng giữa chúng tôi có một ràng buộc nào đó.

Anh bốn mươi.

Và tôi mới hai mươi, một con nhóc đang vật vã làm sinh viên năm hai tại trường mỹ thuật.

Tuổi tác đôi lúc chẳng có vấn đề.

Loanh quanh một hồi, tôi quyết định ra quán Thức. Biết đâu Tony có ở đó và tôi có thể xin ké một điếu Marlboro hay Esse gì đó. Tôi không nghiện thuốc lá, chỉ là lâu lâu cũng bày đặt phì phèo vài hơi cho thiên hạ thấy ta đây cũng là dân nghệ sĩ.

Quán đông quá. Tôi đành ngồi ngoài lề đường. Chẳng thấy Tony. Bé Nu theo thói quen đem ra cho tôi một ly café sữa đá. Tôi nhìn cái điện thoại im lìm, lưỡng lự rồi bấm tắt nguồn. Chắc giờ này anh đã đóng xong vai trò của một người chồng, người cha hoàn hảo trong gia đình. À mà chưa nhỉ, còn phải ngủ bên cạnh vợ con nữa chứ. Nước mắt ứa ra tự lúc nào. Anh thì vui vẻ hạnh phúc đấy, có biết rằng có một con nhóc đang ngồi đây và rơi nước mắt vì bị anh bỏ rơi đâu.

.....

Hai mươi tuổi. Niềm đam mê cháy bỏng là vẽ và ước mơ mãnh liệt là được ở bên cạnh anh. Nghe có vẻ điên rồ và ngốc nghếch! Vậy mà tôi đã điên rồ và ngốc nghếch như thế đấy. Anh là một nhiếp ảnh, sống cuộc đời của một gã lãng tử đi mây về gió ung dung tự tại, và vẫn đóng vai trò tốt của một người đàn ông mẫn cán. Có nhiều lúc, tôi hỏi, sao anh có thể làm tốt từng ấy việc. Anh chỉ mỉm cười.

- Đến khi nào em đủ lớn, em sẽ thấy rằng một người lớn là một người vĩ đại. Họ có thể làm tốt việc ở cơ quan, việc làm thêm hoặc việc tay trái, rồi việc gia đình, việc họ hàng, việc bạn bè. Nói chung là họ chu toàn tất cả những nhiệm vụ mặc nhiên của họ và họ trở thành một tấm gương sáng cho những người không thể chu toàn bằng họ. Nhưng đằng sau đó là một sự mệt mỏi, chán ngán và nhiều khi chỉ cần nghĩ tới là muốn phát ốm lên được, nhưng họ vẫn phải làm. Vì sao ư? Vì họ là người lớn, ngoài việc sống cho mình thì họ còn phải sống cho gia đình mình, họ hàng mình, gia đình vợ chồng của mình rồi phải giữ mối quan hệ với bạn bè các kiểu...Nói chung là khi nào em đủ lớn em sẽ hiểu.

Khi nào em đủ lớn? Nghĩa là với anh, hai mươi tuổi chẳng qua cũng chỉ là một đứa nhóc vắt mũi chưa sạch, vẫn còn sự bảo bọc của gia đình, đi học xa nhà mấy trăm cây số cũng chỉ là hình thức. Ừ, chắc vậy.

Tôi lôi cuốn tập vẽ ra. Lật từng trang, hình ảnh của anh đầy rẫy, mái tóc, gương mặt, bờ vai, đôi tay...chỉ còn thiếu đôi mắt. Tôi cầm bút, hí hoáy.

- Hey cô bé!

Tôi ngẩng lên, vừa lúc Tony rút bao thuốc chia về phía tôi. Tôi lắc đầu. Hút thuốc lúc này chắc tôi khóc nức lên mất.

- Chúc mừng sinh nhật bé nhé!

- Sao anh biết?

- Trên facebook còn gì...

- Uống matcha nhé?

Tôi gật, đoạn nhìn chăm chăm vào đôi mắt mình vừa vẽ. Buồn, đẹp và đang xoáy vào tâm can tôi. Nhìn đôi mắt ấy, tôi có thể thấy gương mặt anh đang yên giấc ngon lành bên người vợ và đứa con nhỏ. Một gia đình hạnh phúc.

....

"Chiều chủ nhật này đi làm mẫu cho anh nhé, chủ đề gốm"

Tôi không vội trả lời, lòng hậm hực vì vụ anh bỏ bê sinh nhật.

"Đừng nói là còn giận anh đó nha"

Tôi và anh có là gì của nhau mà giận chứ. Tôi làm mẫu cho anh, anh trả tiền cho tôi. Hết. Mọi quan hệ công việc hoàn hảo không ràng buộc.

- Lớp mình đi phượt Vũng Tàu nhé! Ai tham gia đăng kí cho Huỳnh. – Lớp trưởng Hân thông báo.

Được nghỉ ba ngày nên lớp tôi quyết định ra thăm nhà của Phát - bí thư trong lớp kết hợp đi phượt. Tôi đăng kí luôn. Huỳnh hớn hờ.

- Hai mươi hai mạng! Phen này nhà mày tiêu rồi nha Phát!

- Lo gì, không đủ giường thì mình ngủ đất, tình thương mến thương mà – Phát đáp trả.

Tai tôi ừ đi vì những lời bàn tán, chia nhau công việc, thậm chí có vài bạn hét lên vì phấn khích.

Và...

Nơi tôi đến là địa chỉ lò gốm mà anh nhắn.

- Em có mang áo bà ba không?

Câu đầu tiên anh hỏi khi thấy tôi là vậy. Tôi gật.

- Em thay đồ đi nhé!

Tôi vào thay đồ như một con rô-bốt luôn được lập trình theo mệnh lệnh của ông chủ, khi bước ra thì đã thấy vợ và con anh liú ríu theo sau. Tôi đã thấy ảnh gia đình anh nên không có gì ngỡ ngàng.

- Giới thiệu với em đây là Thy, sinh viên đại học mỹ thuật. Đây là Linh, vợ anh và bé Songoku con anh.

Tôi trở nên vô hình trước chân dung hạnh phúc của gia đình anh. Anh bế con, nựng con, lấy sữa cho con uống, xong lại chụp ảnh cho vợ con. Anh làm rất tốt công việc của một người chồng, người cha kiểu mẫu.

- Em chụp giùm gia đình anh một kiểu nha!

Tiếng của anh làm tôi giật mình. Tôi cầm máy ảnh. Anh cười đẹp thật, đôi mắt cũng đẹp. Nhưng sao nó buồn quá. Tôi những muốn chạy đến ôm lấy anh, để hứng trọn nỗi buồn đó vào mình. Nhưng, bên cạnh là vợ con anh cơ mà, vì họ mà anh lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ. Liệu chị có biết không? Hay biết mà cũng làm lơ vì bản thân chị cũng đang phải gồng mình đóng tốt vai trò của một người vợ chuẩn mực?

- Được chưa em?

Chị Linh nói làm tôi lúng túng. Tôi canh nét rồi bấm chụp. Ai cũng tươi rói và rạng rỡ. Tôi ước gì có cái máy có thể soi thấu tâm can con người qua từng bức ảnh, chắc họ sẽ ngạc nhiên rằng sao nó héo queo quắt và khô quạnh, trái ngược hoàn toàn với những gì họ thể hiện bên ngoài. Buổi chụp hình diễn ra suôn sẻ. Tôi diễn tròn vai một cô mẫu ảnh chuyên nghiệp khiến chị Linh luôn miệng xuýt xoa. Anh cất máy ảnh vào túi, bé Songoku ôm chân anh, nũng nịu đòi dẫn đi vườn thú.

- Em với con ra đó trước đi, anh gửi file ảnh cho bạn biên tập rồi qua sau.

Vợ con vừa đi khuất, anh dẫn tôi vào một quán café gần đó. Mở cái cặp táp to phồng, anh đưa cho tôi một hộp quà.

- Sao anh nói là gửi file cho bạn biên tập?

- File thì lúc nào gửi chả được, cả tháng nữa mới lên bài cơ mà.

Hóa ra anh còn diễn giỏi hơn cả tôi nữa. Nhưng, ngồi bên anh, tôi không thể nào bắt mình ngừng quan sát anh. Từ mái tóc, bờ vai, đôi môi, gương mặt... dường như tôi sợ rằng chúng sẽ biến thành một cái gì khác, không giống với những gì tôi đã từng ghi nhận.

- Bộ lâu quá không gặp sợ anh biến chất hay sao mà nhìn dữ vậy?

Tôi không nói gì.

- Anh xin lỗi! Bữa đó vợ anh đòi tổ chức kỉ niệm bên nhà ngoại, mọi người nhậu tới khuya, anh không chuẩn được. Mà hôm đó chắc Tony hay Thắng cũng ra mà phải không?

Anh lúc nào cũng thế. Cứ xin lỗi, cứ nghĩ rằng thế giới của tôi còn nhiều người khác nữa, những người mà tôi kể cho anh nghe. Anh đâu có biết rằng, cả thế giới của tôi chỉ có anh, một mình anh.

- Tuần sau có chuyến Vũng Tàu, em đi nhé.

- Anh gọi Nhung đi – tôi buột miệng.

- Nhung sao bằng em được.

Tôi im lặng.

- Nhá?

- Không – Tôi cương quyết, nhưng đã có phần xuôi xuôi.

Anh phì cười.

- Em giận lâu hơn anh tưởng.

- Em có là gì đâu mà em giận, hứ!

- Ra là thế, nên mới giận...

Anh lại cười. Đáng ghét thật.

- Nè! Ai nói em không là gì? Em là người mẫu ảnh của anh. Và anh có quyền mời em đi chụp ảnh mà!

Tôi lại vầy cò trắng.

Ngồi trên xe bus về, tôi tỉ mẩn mở hộp quà anh tặng. Một chai nước hoa. Tôi cười buồn. Radio báo ba giờ chiều.

Chắc anh đang ăn kem cùng vợ con trong sở thú. Luôn luôn là thế, vì vợ và con anh thích kem, còn anh thì không nhưng vẫn phải giả vờ như mình thích. Một ngàn lần tôi tự hỏi sao người lớn cứ phải phức tạp như thế, tại sao cứ phải che giấu hết mọi thứ vốn dĩ là của mình để chạy theo một thứ gì đó khác hoàn toàn để

làm hài lòng những người mình yêu thương. Nếu đã yêu thương thì phải chấp nhận hết chứ, sao lại có cái kiểu phải từ bỏ những sở thích, thói quen cá nhân để chiều lòng đối phương?

- Khi nào yêu em sẽ hiểu.

Lúc nào anh cũng nói vậy. Yêu ư? Chẳng lẽ anh không nhận ra rằng tôi yêu anh? Hay anh nghĩ tất cả những gì tôi thể hiện chẳng qua là một sự hâm mộ thái quá giữa một con nhóc sinh viên với một người đàn ông thành đạt? Tôi nghĩ thế. Và buồn.

.....

Tôi cắm đầu vào mớ bài kiểm tra, tạm thời quên phắt đi việc anh mời đi chụp ảnh.

Cuối tuần, khi lớp trưởng thông báo lớp được nghỉ nguyên tuần sau, cả lớp tôi òa lên vui sướng.

- Đợt này đi cùng lớp nhé, xuống nhà Phát rồi cắm trại ngoài biển đó? – Phát đề nghị với tôi.

Nhắc mới nhớ, lần trước tôi đăng kí xong lại đi chụp ảnh cho anh và bùng cả lớp với lí do "chuyện riêng", nên dĩ nhiên tôi chưa biết nhà Phát như thế nào. Năm giây suy nghĩ, tôi gật.

.....

Sau gần cả buổi sáng vừa đi vừa chụp ảnh, chúng tôi cũng đến nơi.

Thành phố này buồn quá. Tôi chợt nghĩ nếu mình ở đây một mình thì sao nhỉ? Chắc sẽ buồn chết mất. Chắc sẽ lại nhắn tin cho anh "Sao mà nơi này nó buồn thế nhỉ" hay "Anh mà ở đây thì chắc anh chẳng muốn đi đâu luôn vì buồn". Đó, lại nghĩ đến anh nữa rồi.

Sau bữa cơm trưa dân dã và ấm cúng, chúng tôi quy định giờ giấc cho buổi cơm chiều và phân công cho hai ngày sắp tới. Phiên tôi vào ngày mai, nên chiều tôi được tự do.

Tôi hỏi Phát đường ra biển.

Hoang tàn quá độ.

Tôi trầm nghĩ khi nhìn thấy những công trình đang bị dỡ bỏ nửa chừng. Tôi đi dọc bờ biển, sóng vỗ rì rào, chực vỗ lấy tôi. Người ta nói không có tình yêu nào bằng tình yêu của sóng dành cho cát, dù bị xua đuổi, dù bị hất hủi đến cỡ nào đi chăng nữa thì sóng vẫn vỗ về, vẫn ôm ấp bờ cát không ngừng nghỉ. Tình yêu của tôi có như thế không nhỉ? Anh có bao giờ xem tôi là "người yêu" đâu, vậy mà lúc nào tôi cũng nghe lời anh, vẫn hoàn thành mọi thứ vì anh, thậm chí có khi tôi thậm ước rằng sao tôi không già đi để xứng với anh. Ngộ thật.

Tôi thơ thẩn một hồi, lên núi Tao Phùng, trèo lên tượng Chúa. Cứ mãi suy nghĩ thế này tôi phát điên mất, về thôi. Cũng xế chiều rồi, tôi mà cứ loay quanh vô định thế này chắc cả lớp sẽ nháo nhào đi tìm tôi quá. Tôi có cảm giác tôi lớn hơn bọn bạn trong lớp nhiều lắm. Cùng hai mươi tuổi, nhưng thay vì tận hưởng những năm tháng tuổi trẻ cùng bè bạn cho có "thời sinh viên" thì tôi chẳng hiểu số thời gian đó mình tiêu tốn vào đâu nữa. Đa phần thời gian ban đêm tôi ngồi ở Thức, rồi thì làm bài tập, và phân nửa số thời gian còn lại ngoài việc tới trường là ao ước được gặp anh. Vậy đó!

Phát đi kiếm tôi thật. Mồ hôi Phát lấm tẩm khi tìm thấy tôi đang như người vô hồn đi trên biển.

- Thy thiết tình...sao không đem điện thoại theo?

- Ồ, mình xin lỗi, ham hồ ra biển quá nên quên mất tiêu...

- Thy đi đâu vậy?

Tôi chỉ lên phía núi, nơi tượng Chúa giờ đây chỉ còn là một đường gạch nhỏ trên nền trời xanh thẳm.

- Hoa sứ trên đó thơm quá... - tôi cảm thán, gỡ gạch cho việc mình đi mà quên điện thoại làm mọi người lo lắng.

- Dĩ nhiên. Lên được tới đó cảm giác thật đã đúng không?

– Phát hào hứng.

- Ủ, thấy được nhiều thứ lắm.

- Thứ gì?

- Bí mật - Tôi cười rồi rào bước qua mặt Phát.

Hai đứa tôi đi sát biển, từng đợt sóng cứ ập vào dưới chân. Chợt tôi ngẩng lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Anh

và

tôi..

Tại sao?

Giờ tôi mới nhớ ra nay là ngày anh mời tôi làm mẫu ảnh cho concept ở Vũng Tàu. Không ngờ nơi này cũng nhỏ bé đến vậy, tôi lại gặp anh.

Một thoáng bối rối, tôi quay qua nắm lấy tay Phát, giọng cố sao cho tự nhiên.

- Mình về lẹ đi, chắc mấy bạn nấu cơm xong rồi á!

Phát ngơ ngác trong khi bị tôi kéo tuột đi.

Nước mắt. Sao mà mặn chát thế này.

Sải bước trên con đường nhựa, tôi đi trước, Phát đi sau.

Im lặng.

- Mình xin lỗi – tôi lí nhí.

- Không sao mà – Phát rào bước lên ngang bằng tôi – nếu khóc mà thoải mái thì cứ khóc đi, có ai cấm đâu!

Bất giác tôi chỉ muốn quay ngoắt qua ôm Phát, khóc thật to. Nhưng tôi không làm được, tôi chỉ nấc từng chút một.

- Thy ở lại đây hai ngày tiếp theo nha, đừng bỏ về nửa chừng nha?

- Ủ...

- Chắc nha?

- Chắc mà! Không chạy trốn đâu.

Phát cười. Và tôi cũng cười.

Hai ngày tiếp theo đó, tôi nấu cơm cùng các bạn, tôi dọn dẹp nhà cửa, ra cửa hàng tạp hóa bán hàng phụ mẹ Phát, rồi đốt lửa trại, rồi chơi đủ trò trên biển.

- Vui chứ? –Phát ngồi kể tôi, cùng tôi ngắm các bạn đang chơi bóng.

- Vui... Cứ như lần đầu tiên đi chơi cùng các bạn, lần đầu tiên biết cảm giác thời sinh viên nó như thế nào vậy đó!

- Lần sau Thy cứ đi cùng các bạn đi, đừng bó buộc mình nữa, khó chịu lắm.

- Ủ...

Như kiểu một lời hứa. Mà không biết tôi có thực hiện được hay không nữa.

.....

Quán café cũ.

- Anh đã kí vào đơn li dị...

Tôi lơ đãng.

- Liên quan gì đến em...

- Em tàn nhẫn với anh vậy sao?

Tàn nhẫn. Tôi tàn nhẫn ư? Hay anh tàn nhẫn đến mức không nhận ra rằng tôi tàn nhẫn?

Tôi ra khỏi quán, dạo bước trên con đường lát đá, vòng qua con hẻm để đến sạp báo quen, chọn một tờ báo chuyên đề mỹ thuật. Cạnh bên là tờ báo về nhiếp ảnh với hình ảnh anh và vợ trên ảnh bìa "Vợ là nguồn cảm hứng của tôi trên con đường nghệ thuật". Vậy mà nói là li dị ư? Tự nhiên tôi cảm thấy tội nghiệp cho chị, tại sao chị phải cố gắng đến nhường đó chứ? Tại sao chị không dứt khoát cho rồi? Chị trẻ đẹp, dù có làm mẹ đơn thân đi nữa vẫn sẽ có người theo đuổi, hà cớ gì cứ phải chịu đầu ấp tay gối với một người đàn ông không thương mình. Hay là tôi chưa đủ lớn để hiểu hết những sự phức tạp của thứ hạnh phúc giả tạo mà thế giới người lớn tạo ra?

Tôi buồn. Một nỗi buồn vô cớ xâm chiếm lấy tâm hồn mình và nó cứ bám riết lấy tôi suốt chặng đường về. Hai tuần sau đó, tôi tránh mọi cuộc gọi, mọi tin nhắn của anh, nhưng vẫn âm thầm cập nhật tin tức của anh trên blog.

...

- Tony! Sao nay về trễ vậy?

- À, chuyến xe gặp trục trặc nên hơn bảy giờ sáng tụi anh mới về được.

- Đà Lạt mùa này sao anh?

- Lạnh...Nhưng thú vị, cô bé nên đi lên đó đi.

- Em còn bài tập chưa xong mà.

- Ôm lên đó mà làm. Anh về đây...

- Ở nay không ngồi đây à?

- Cũng sáng rồi, anh về ngủ lấy sức, trưa mai có hẹn nữa. Cô bé cũng về ngủ đi chứ, thức khuya hoài mau già đó.

- Em muốn già mà...

- Con gái chỉ có một thời thôi, đừng có buống.

Tony cầm ly café, ngoắc một chiếc taxi rồi vẫy chào tôi.

Còn một mình, tôi thở dài, chẳng biết nên về hay nên ở thì Thắng xuất hiện với cây guitar quen thuộc.

- Anh mới đi làm về hả?

- Ủ! Mọi người mời ở lại tiệc tùng nên về trễ quá! Em ra lâu chưa?

- Cũng như mọi khi thôi... Tony mới vừa về.

- Như cũ nha Nu ơi!

Thắng lôi cây đàn ra khỏi bao.

"Over and over I whisper your name

Over and over I kiss you again

I see the light of love in your eyes

Love is forever, no more good-byes..."

- Em từng yêu ai đến thế chưa?

- Em không biết...

- Nhìn mặt em là biết em không muốn trả lời rồi. Em né tránh...

- Em không biết thật mà.

- Câu trả lời an toàn đây...

Tin nhắn. "Bài hát hay đấy". Từ anh. Anh đang ở đây ư?

Anh ngồi ở đâu cơ chứ? Ngoài lề đường chắc? Lạnh thế này mà ngồi ngoài lề đường thì cảm lạnh là cái chắc. Nhưng...tôi đang bơ anh cơ mà? Tại sao...

Anh ngồi, khẽ rít thuốc. Râu mọc lởm chởm, nhìn anh già nua và đơn độc.

- Sao giờ này anh còn ở đây?

- Vậy sao giờ này em còn ở đây?

- Thói quen, và những người bạn...

- Coi như anh tìm hiểu thói quen và những người bạn của em đi.

- Anh không thích hợp.

- Tại sao?

- Anh khác em. Em không sống giả tạo được. Mọi người ở đây cũng vậy.

- Anh li dị là giả tạo ư?

- Không! Anh tự tạo cho mình một cuộc sống đối trá đến mệt mỏi.

- Ai dạy em những điều này vậy?

- Cuộc sống của anh...

- Em thay đổi nhiều quá. Mới có mấy tuần thôi mà...

- Em không thay đổi. Em chỉ muốn điều chỉnh suy nghĩ của mình lại thôi.

- Uhm...

Tôi không biết là tốt hay xấu khi nói với anh những điều đó, nhưng tôi cảm thấy ngạc nhiên là tự mình đã nói ra. Anh lại nhấp một ngụm café. Bàn tay gân gố. Tóc lại bạc thêm. Sao lại thế này, hả anh? Tại sao anh phải giày vò mình như vậy? Tại sao anh cứ phải dựng lên một bức tường hoàn hảo cho mình, để rồi chết dần chết mòn trong bức tường tù ngục đó?

Tôi khẽ chạm tay vào tay anh. Tích tắc. Rồi rút lại.

- Mình cưới nhau đi em...

Bất động. Cưới? Tôi?

- Em yêu anh mà, đúng không?

Đó là lí do để tôi nhận lời cưới anh ư?

- Nhá?

Im lặng.

Tại sao vì tôi yêu anh mà tôi phải cưới anh? Chẳng lẽ trên đời này tất cả những người yêu nhau thì sẽ phải cưới nhau hay sao?

- Đồng ý nhé?

Đây là một lời cầu hôn ư? Cầu hôn thì người con trai phải quỳ gối xuống, có hoa, có nến, có nhẫn cưới, trong một không gian lãng mạn chỉ có hai người. Hay đời tôi bèo bọt đến nỗi chỉ có thể nhận lời cầu hôn ngoài lề đường thế này. Không nến. Không hoa. Không vật đính ước. Và có phần lãng xẹt.

- Em là gì trong trái tim anh?

Lại im lặng.

- Anh có thực sự đã li dị chưa? Hay anh vẫn dối em và dối mọi người, hoặc dối cả em và mọi người?

Anh nhả khói thuốc. Ngón tay đeo nhẫn cưới như đang khiêu khích tôi.

- Anh dối chính mình....

Đôi mắt anh đỏ hoe.

- Phải, anh lừa dối chính bản thân mình. Lừa dối nhiều đến mức anh không biết đâu là con người thật, đâu là con người do anh tự tạo ra nữa. Ngoài đường lác đác xe chạy.

- Mỗi khi ở bên cạnh em, anh lại hoang mang. Anh có thực sự yêu em không? Anh sẽ đối diện với vợ con thế nào nếu nói rằng mình yêu cô người mẫu đáng tuổi con cháu mình? Một giọt nước mắt rơi xuống. Của anh hay của tôi? Hay anh và tôi đang khóc thay cho nhau?

- Vợ anh sẽ phản ứng thế nào? Một người phụ nữ anh đã yêu thương và cạnh bên mười năm nay lại không bằng một cô nhóc anh quen chưa tới nửa năm sao? Cuộc đời kì cục quá vậy?

Đôi vai rung rung theo một thứ tiếng gần như là nấc.

Nghẹn ngào.

- Anh vừa nói với em điều gì? Sao anh lại có thể ác với em đến vậy? Anh vừa nói anh li dị, trên báo đã xuất hiện bài báo nói là anh hạnh phúc. Em thấy anh hạnh phúc, anh lại bảo anh chán ngấy cuộc sống của mình và muốn cưới em. Khôì hài. Rốt cuộc anh muốn gì, chính anh còn đang không biết...

- Em là gì trong trái tim anh?

Im lặng.

Tôi đứng dậy, trả tiền hai ly café rồi đi về.

Tự nhiên tôi thấy tội nghiệp cho anh, phải giấu bản chất thực sự của mình, đối diện với thế gian bằng một vẻ không thể hoàn hảo hơn, rồi chết một cách đau đớn trong cái bẫy mà mình cất công gây dựng. Thế giới của tôi đơn giản hơn nhiều. Đi học, đi làm, thi thoảng vui đùa cùng chúng bạn.

Tôi chỉ muốn yêu anh, muốn ở cạnh anh, anh có vợ cũng được, có con cũng được, tôi chỉ cần là một khía cạnh khác trong cuộc sống của anh, chẳng mơ màng gì đến một đám cưới có anh là chủ rể. Thế là đủ rồi.

....

Cũng đã vào mùa Giáng Sinh, thời điểm hoàn hảo để tôi tránh mặt anh. Tôi vui đầu vào các bài thi cuối kỳ, đăng ký làm thiệp cho các nhóm thiện nguyện bán kiếm tiền mua quà cho các em bé vùng núi, rồi tổ chức quyên góp quần áo cũ. Tôi làm mọi chuyện có thể, cốt sao thời gian của mình ít rảnh nhất, để khỏi phải nghĩ đến anh.

Trước Giáng Sinh hai ngày, tôi đến nhà thầy nộp bài, vì tuần trước tôi sốt không sao cầm bút nổi. Mở cửa đón tôi, là chị Linh. Vợ của anh. Người mà anh vừa kí đơn li dị cách đây chừng một tháng, theo những gì tôi nhớ.

Chị Linh nhẹ nhàng pha trà cho hai thầy trò, không tỏ vẻ gì là quen biết tôi. Xong chị lại ngồi xuống bàn, chăm chú. Thầy cho tôi xem vài tác phẩm trước và phân tích những ưu khuyết điểm tôi hay mắc phải. Nhưng tôi chẳng nghe thầy nói gì hết, tôi chỉ nhìn chăm chăm vào những mẫu thiệp cưới trên bàn mà chị Linh đang chọn.

- A, cái đó... - Thầy lúng túng khi thấy tôi quá chăm chú vào mớ thiệp cưới – Em đừng cho ai biết nhé, bí mật của thầy đây, định rằng xong xuôi hết sẽ báo cho mọi người bất ngờ.

- Dạ. Uhm...chừng nào thầy cưới?

- Thầy và Linh dự là đầu năm sau. Con gái có thì, thầy và cô ấy quen nhau hai năm rồi, không để người ta chờ mãi được.

Tôi chào thầy, chào chị Linh rồi về.

Hai năm? Vậy là sao? Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

Rốt cuộc thì ai là diễn viên xuất sắc nhất trong một phần vở kịch mà tôi đang chứng kiến và có một "vai phụ" đây?

Ai là người bất hạnh nhất? Đây là ngón lừa ngoạn mục nhất? Đây là mấu chốt của toàn bộ vấn đề? Đây là sự thật sau những biến cố? Đây là kết cục sẽ xảy ra cho tất cả những chuyện này? Có lẽ anh nói đúng, tới khi nào tôi đủ lớn tôi mới có thể hiểu hết được mọi sự lắt léo của cuộc đời, tôi mới không khỏi thắc mắc tại sao tôi đơn giản còn anh thì phức tạp, tại sao anh phải che giấu và chịu đựng mọi thứ trong khi tôi có thể bộc bạch mọi thứ một cách dễ dàng, tại sao người ta nói trái đất này tròn vì người ta còn sẽ gặp lại những người mà mình không nghĩ là sẽ gặp lại trong những hoàn cảnh hết sức éo le. Và người lớn, đôi khi người ta giả vờ sống với nhau, giả vờ hạnh phúc vì một mục đích nào đó, chứ không đơn giản là yêu nhau rồi cưới nhau rồi về ở chung với nhau cùng xây tổ ấm.

Tôi không về nhà mà vòng ra Vincom, gửi xe rồi đi lòng vòng.

Những cây thông Giáng Sinh được trang trí đẹp mắt, những dải dây điện sáng lấp lánh, những ông già Noel to sụ trong bộ đồ đỏ rực trông vui mắt. Tôi ngồi xuống một bậc thềm, ngược nhìn dòng người qua lại trước mặt. Ai cũng đang hạnh phúc hay thể hiện là mình đang hạnh phúc. Họ cười nói, trao cho nhau những cây kẹo, cái bánh hoặc một chùm bong bóng. Tôi lấy điện thoại, chụp ảnh mọi người, tự phong cho mình là một nhiếp ảnh gia nghiệp dư hạnh phúc khi cất giữ giữ người ta những khoảnh khắc đáng nhớ của cuộc đời.

Rồi, hình ảnh ấy lọt vào tầm ngắm của tôi. Gương mặt xanh xao, hốc hác. Ánh mắt vô hồn. Lặng lẽ. Và cô độc. Trên vai là cậu nhóc đang hí hửng nhìn ngắm mọi thứ xung quanh.

- Ba...Con muốn mua bong bóng...

Songoku đập đập đôi chân vào ngực anh, đầu ngúc ngoắc.

Anh vẫn bất động nhìn tôi. Còn tôi vẫn trong tư thế cầm điện thoại, nhìn anh trong khung hình. Tách. Tôi hạ điện thoại xuống. Tôi nhìn anh, không qua khung hình nữa. Một tia sáng lóe lên trong mắt anh. Trên điện thoại tôi là hình anh đang nở một nụ cười mệt mỏi nhưng ấm áp, và thằng nhóc trên vai anh đang nũng nịu.

Bất giác, tôi thở phào, mỉm cười nhẹ nhõm. Tôi cũng chẳng vồn vã chạy đến bên anh, chẳng hỏi tại sao anh li dị, tại sao chị Linh sắp cưới mà trước đó anh chẳng cho tôi hay, tại sao tổ ấm hạnh phúc của anh vụt tan biến...Tôi chỉ ngồi đó, nhìn anh. Nhìn anh nổi bật giữa dòng người đang nhòe dần trước mặt. Tất cả những câu hỏi, giờ có còn quan trọng? Nên biết nguyên nhân buồn bã ở quá khứ, hay cần nhau để sống với những khởi đầu tươi đẹp ở tương lai?

Không cần những lý do nữa.

Mọi chuyện, có lẽ, nên để tùy duyên....

Tùy Phong